

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou ve věci žalobce **J. V.**, bytem V. 93, zast. Mgr. Stanislavem Hykyšem, advokátem se sídlem Pardubice, Zelená 267, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem Olomouc, Jeremenkova 40a, **o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 2. 2013, č. j. KÚOK/19087/2013/ODSH-SD/7471, sp. zn. KUOK 20643/2013, ve věci přestupku,**

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovaný **nemá nárok** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného, citovaného shora, kterým žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 22. 1. 2013, čj. SMOL/013497/2013/OARMV/PD/Kas, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., kterého se dopustil

tím, že dne 31. 5. 2012 v době od 11:00 h do 13:25 h v Olomouci na Horním náměstí stál motorovým vozidlem tov. zn. Ford Transit, RZ X, mimo vyznačené parkoviště v úseku platnosti svislé dopravní značky č. IP 27a „Pěší zóna“ s dodatkovou tabulkou s textem „IZS, MMOL, TSMO, MPO, svatby 0 - 24 h, cyklisté, TAXI 0-24 hod., dopravní obsluha 18 – 10 hod., potraviny 10 – 10 hod.“. Tímto svým jednáním porušil § 4 písm. c) a § 39 odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb. a byla mu za to uložena pokuta 1.500 Kč.

[2] V žalobě žalobce namítal, že ohlásil jménem sdružení Stop genocidě na 31. 5. 2012 od 11:00 h do 17 h Magistrátu města Olomouce shromáždění – Demonstrace na zastavení umělých potratů. Shromáždění nebylo rozpuštěno. Součástí akce byly vysvětlující informační panely, které žalobce dopravil na místo konání motorovým vozidlem, které rovněž sloužilo k obslužnosti, stabilizaci těchto panelů a distribuci informačních materiálů. Vozidlo nestálo pouze vně těchto panelů, jak nesprávně tvrdily správní orgány. Fotografie městské policie byly neprůkazné. Zajištění dostupnosti místa konání shromáždění, včetně dopravení ohlášených informačních panelů, je obsahově součástí ústavně zaručeného práva shromažďovacího. Uložení sankce za použití osobního vozidla na místní komunikaci za účelem dopravení ohlášených informačních panelů je nedůvodné a nezákonné. Žalobce odkázal na rozsudek NSS čj. 1 As 32/2008 – 146 o umístění reproduktorů při výkonu shromažďovacího práva, který je podle něj aplikovatelný i na jeho věc. Žalobce po ohlášení shromáždění nebyl Magistrátem města Olomouce vyzván k obstarání povolení z hlediska provozu na pozemních komunikacích. V demokratickém právním státě je nepřipustné, aby pak stejný správní orgán následně uložil žalobci sankci za to, že jako odpovědná osoba panely na místo dopravil, instaloval a dbal na jejich obslužnost za použití nezbytného motorového vozidla. Žalobce odkázal na § 1 odst. 4 zákona č. 84/1990 Sb., podle kterého není třeba svolení k užití pozemní komunikace ke shromáždění. Přitom vjezd do pěší zóny je povolen nepřetržitě v souvislosti se svatebními obřady pro blíže neurčený okruh osob a počet vozidel. Tím spíše přestupkem nemůže být jednání žalobce. Nebyly splněny formální ani materiální znaky přestupku. Žalobci nebylo doručeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 19. 12. 2012. Žalobce byl tak zkrácen na svých právech a nemohl na rozhodnutí reagovat ani se vyjádřit k podkladům pro nové rozhodnutí.

[3] Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě byl toho názoru, že žalobce zaměnil dvě odlišné věci. První je právo ze zákona č. 84/1990 Sb., o právu shromažďovacím, a poté vyplývající ze zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích. Obě právní normy upravují rozdílný okruh právních vztahů a vzhledem k jejich právní síle nelze jeden zákon nadřazovat druhému. Žalobce interpretuje zákon o právu shromažďovacím velmi extenzivně. Z § 1 odst. 4 zákona o právu shromažďovacím nelze dovodit, že v případě shromáždění nelze ze strany orgánů veřejné moci dohlížet na dodržování zákona o silničním provozu. Spisový materiál správních orgánů obou stupňů dostatečně prokazuje, že žalobce porušil § 4 písm. c) a § 39 odst. 5 zákona o silničním provozu, čímž se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona.

[4] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 26. 2. 2013, s přihlédnutím k době spáchání přestupku, jak je rozvedeno dále v textu rozsudku.

[5] Ze správního spisu ve vztahu k souzené věci soud zjistil z oznámení přestupku jeho spáchání tak, jak je uvedeno ve výrokové části rozhodnutí správního orgánu I. stupně s tím, že žalobce při jeho zjištění městskému policistovi odvětil, že vozidlo zajišťuje stabilitu informačních panelů. V ručně psaném oznámení žalobce uvedl, že vjel do pěší zóny za účelem výkonu řádně a včas oznámeného shromáždění, automobil je pro shromáždění nutný, neboť přepravuje panely, výslovně uvedené v oznámení o konání shromáždění; automobil na místě konání žalobce nechal, neboť zajišťuje stabilitu stání části demonstračních panelů, tudíž je nedílně použit v rámci ohlášené demonstrace; proto se žalobce domníval, že se přestupku nedopustil.

[6] K dotazu správního orgánu I. stupně, odboru agendy řidičů motorových vozidel, na povolení záboru veřejného prostranství za účelem umístění demonstračního panelu, jehož součástí je předmětné motorové vozidlo, odbor vnějších vztahů a informací téhož správního orgánu odpověděl negativně, stejně jako odbor dopravy na otázku povolení vjezdu.

[7] Podle oznámení o konání shromáždění účelem shromáždění je *demonstrace za zastavení umělých potratů, během demonstrace bude probíhat petiční akce, jejíž nedílnou součástí jsou vysvětlující informační panely.*

[8] Podle fotografií založených ve správním spise na č. I. 11 – 15 na Horním náměstí v Olomouci stály panely a vozidlo shora citované registrační značky, část panelů stojí zcela samostatně, druhá část obkličuje vozidlo, avšak z fotografií se nepodává, že by došlo k jakémukoliv podpírání o vozidlo, panely jsou postaveny na stojanech a stojany jsou zatíženy v dolních částech zátěží (pytli), vozidlo se panelů dle fotografií vůbec nedotýká.

[9] Rozhodnutí správního orgánu I. stupně o přestupku žalobce podle § 47 odst. 1 písm. g) zákona o přestupcích (neoprávněný zábor veřejného prostranství v ulici Tomkova) žalovaný zrušil a řízení zastavil.

[10] Příkazem správního orgánu I. stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přezkoumávaného přestupku. Odpor žalobce je obsahově totožný s žalobou.

[11] Na předvolání se žalobce omluvil a písemně uvedl opětovně obsah svého odporu. V protokole o projednání přestupku správní orgán I. stupně provedl důkaz úředním záznamem městských policistů, oznámením přestupku, výpisem z evidence

řidičů, oznámením o konání shromáždění, fotodokumentací a sdělením odboru dopravy o nevydání povolení pro vjezd do pěší zóny.

[12] Rozhodnutí správního orgánu I. stupně o přestupku bylo zrušeno žalovaným dne 19. 12. 2012, který shledal vjezd vozidla do pěší zóny za účelem výkonu shromažďovacího práva za oprávněný, nikoliv však již stání vozidla v tomto místě. Stabilitu panelů vozidlo nezajišťovalo, což je z fotografií zjevné z jejich konstrukce a z toho, že vozidlo bylo panely pouze ohrazeno. Doručenka u tohoto rozhodnutí ve správním spise chybí.

[13] Rozhodnutím ze dne 22. 1. 2013 správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným z předmětného přestupku, z provedených důkazů vyvodil skutkové závěry, vysvětlil, že informační panely tvořily uzavřené obvody, v jednom z nich se vozidlo nacházelo, ale panely nepodpíralo ani na ně nenavazovalo. Panely byly na podstavcích zatíženy, aby nedošlo k jejich vyvrácení. Důvodný byl za účelem výkonu shromažďovacího práva vjezd žalobce do pěší zóny, nikoliv však již setrvání a stání vozidla. Žalobci nic nebránilo v tom, aby panely na místo dovezl a poté zaparkoval vozidlo na místě, označeném jako parkoviště. Rozsudek NSS čj. 1 As 2/2008 – 146 nelze na danou věc aplikovat, protože šlo o skutkově jinou situaci (umístění ozvučovací techniky a neoprávněný zábor veřejného prostranství). Správní orgán I. stupně po ohlášení shromáždění toto vzal na vědomí a nebyl povinen žalobce informovat o povinnostech řidiče vozidla.

[14] K odvolání totožnému se žalobou žalovaný v napadeném rozhodnutí odkázal na § 12 odst. 1 písm. hh) vyhlášky č. 30/2001 Sb. a význam dopravní značky „Pěší zóna“ i ve vztahu k § 39 odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb. Vjezd do pěší zóny je tak povolen jen vozidlům označeným v dolní části značky. Ačkoli žalobce vjel do pěší zóny mimo dobu pro dopravní obsluhu, prováděl výkon shromažďovacího práva tím, že dopravoval materiál potřebný k jeho výkonu. Stání vozidla v této zóně však již nemělo opodstatnění. Panely byly stabilní díky své konstrukci bez zajištění vozidla a z fotografií je patrné, že vozidlo bylo předmětnými poutači ohrazeno bez dalšího ukotvení. Žalobce měl zaparkovat vozidlo na vyhrazeném místě, ta jsou dostatečně v dané oblasti vyznačena. Rozsudek NSS čj. 1 As 32/2008 – 146 je v dané věci nepoužitelný, neboť se netýkal regulace provozu v pěší zóně, resp. silničního provozu. Žalobci nebránila žádná překážka, proč by neměl přeparkovat vozidlo na parkovišti poté, co umístil panely. Chování žalobce v daný okamžik bylo regulováno zákonem o silničním provozu a nebylo třeba vydávat upozornění či výzvy. Srovnání s povoleným vjezdem pro svatby je nepřipadné. Rozhodnutí ze dne 19. 12. 2012 bylo žalobci doručeno prokazatelně dne 7. 1. 2013 správním orgánem I. stupně, který žádné další dokazování neprováděl ani neshromažďoval podklady pro rozhodnutí.

[15] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[16] K zániku odpovědnosti za přestupek podle § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, nedošlo, protože přestupek se stal 31. 5. 2012 a napadené rozhodnutí nabylo právní moci 5. 3. 2013.

[17] Dále soud konstatuje, že skutková podstata přestupku podle účinné právní úpravy existuje i ke dni vydání rozsudku, a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto posuzoval souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.

[18] Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném ke dni spáchání přestupku i ke dni vydání napadeného rozhodnutí, *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.*

[19] Podle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu *při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.*

[20] Podle § 39 odst. 5 zákona o silničním provozu *v obytné zóně a pěší zóně smí řidič jet rychlostí nejvýše 20 km.h-1. Přitom musí dbát zvýšené ohleduplnosti vůči chodcům, které nesmí ohrozit; v případě nutnosti musí zastavit vozidlo. Stání je dovoleno jen na místech označených jako parkoviště.*

[21] Podle čl. 19 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (č. 2/1993 Sb.) *právo pokojně se shromažďovat je zaručeno.*

[22] Podle čl. 19 odst. 1 Listiny základních práv a svobod *toto právo lze omezit zákonem v případech shromáždění na veřejných místech, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, ochranu veřejného pořádku, zdraví, mravnosti, majetku nebo pro bezpečnost státu. Shromáždění však nesmí být podmíněno povolením orgánu veřejné správy.*

[23] Podle § 1 odst. 4 zákona č. 84/1990 Sb., o právu shromažďovacím, ve znění pozdějších předpisů, *ke shromáždění není třeba předchozího povolení státního orgánu.*

[24] Podle § 1 odst. 2 téhož zákona *výkon tohoto práva slouží občanům k využívání svobody projevu a dalších ústavních práv a svobod, k výměně informací a názorů a k účasti na řešení veřejných a jiných společných záležitostí vyjádřením postojů a stanovisek.*

[25] Soud na úvod předesílá, i s ohledem na totožnost námitek ve správním a soudním řízení, že se ztotožnil s výkladem provedeným žalovaným v napadených rozhodnutích a ve vyjádření k žalobě. Podstatné v souzené věci je, že žalobce i přes svá žalobní tvrzení neprokázal ani ve správním řízení, ani v soudním řízení správním, že motorové vozidlo potřeboval k výkonu svého shromažďovacího práva. Naopak toto jeho tvrzení bylo provedeným dokazováním ve správním řízení, aprobovaným

v soudním řízení správním při přezkoumání napadených rozhodnutí a postupu jejich vydání předcházejících, vyvráceno. Pomineme-li (v souzené věci to již není významné, avšak je vhodné to připomenout), že shromažďovací právo coby zvláštní forma svobody projevu je základním právem účastníků shromáždění se svobodně sejít a minimální počet účastníků je tak tři, resp. podle některých teorií i dva, kteří projevují vůli se shromažďovat, účelem tohoto výkonu práva je svoboda projevu a dalších ústavních práv a svobod, výměna informací a názorů a účast na řešení veřejných a jiných společných záležitostí vyjádřením postojů a stanovisek. Správní orgány přistoupily k jednání žalobce, resp. sdružení, jménem kterého jednal, velmi tolerantně a extenzivně vykládaly jeho práva, do jeho výkonu nezasahovaly, respektovaly ho a součinnost správních orgánů byla dostačující (srov. k uvedenému Šimíček, V., komentář k čl. 19 in *Listina základních práv a svobod. Komentář*. Wagnerová, E., Šimíček, V., Langášek, T., Pospíšil, I. a kol., Wolters Kluwer, a. s., 2012, s. 457 a násl.).

[26] Pokud žalobce přehlédl shora specifikovanou značku, dopustil se přestupku nejméně formou nevědomé nedbalosti.

[27] Námitka žalobce o tom, že nebyl v daném případě naplněn formální a materiální znak přestupku, je neopodstatněná. Svým jednáním žalobce porušil příkaz daný § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a tím naplnil formální stránku přestupku. Protože tím byl porušen zájem společnosti na organizaci silničního provozu na pozemních komunikacích, v pěší zóně v centru velkého města, došlo ke společensky škodlivému jednání a byl takto naplněn i materiální znak přestupku.

[28] K námitce žalobce, že mu nebylo doručeno rozhodnutí ze dne 19. 12. 2012 (zrušující rozhodnutí o přestupku ze dne 10. 10. 2012), soud konstatuje, že tím nemohlo dojít k žádnému zásahu do žalobcových práv, proto se jeho doručením dále nezabýval a v dalším odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, zejména na to, že již nebyly shromažďovány žádné další podklady rozhodnutí ani nebyly prováděny žádné důkazy a ke zrušení došlo pouze z důvodu vyslovení právního názoru, který byl opakován v napadených rozhodnutích správních orgánů obou stupňů.

[29] Soud uzavírá, že zjištění totožnosti žalobce a skutkového stavu v souzené věci proběhlo v souladu s právními předpisy, všechny postupy byly založeny na zákonném podkladě (konkrétním zákonném ustanovení anebo na ustanovení, které bylo přijato na základě zákonného zmocnění). Správní orgány vybraly na souzenou věc správně právní předpisy ve správném znění a ty správně aplikovaly. Správní uvážení nebylo zneužito ani nebyly překročeny jeho meze.

[30] Vzhledem k výše uvedenému soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.

[31] Soud nepřiznal náhradu nákladů řízení úspěšnému žalovanému, protože žádné náklady řízení neúčtoval a soud žádné ze spisu nezjistil a žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože v něm nebyl úspěšný (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 20. 1. 2015

Za správnost vyhotovení.
Ing. Petra Rýparová

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně